

Sygn. akt II CSK 6/20

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa T. D.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prokuratorowi Generalnemu
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 września 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego Skarbu Państwa
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 września 2019 r., sygn. akt [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany Skarb Państwa - Prokurator Generalny wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 12 września 2019 r., zmieniającego zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 19 czerwca 2018 r., którym uwzględniono w całości powództwo T. D. o zapłatę kwoty 50 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kwoty 50 000 zł tytułem odszkodowania poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 50 000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz oddalenie powództwa w zakresie roszczenia o odszkodowanie.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że do oczywistej zasadności skargi doszło ze względu na wadliwe wskazanie początku biegu terminu przedawnienia z art. 442¹ § 1 k.c., a w konsekwencji nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oparte na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widocznej *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Z perspektywy wymagań formalnych strona skarżąca właściwie opisała swoją argumentację w przedmiocie naliczania początku biegu przedawnienia, Sąd Najwyższy nie podziela jednak jej stanowiska. Ze stanu faktycznego ustalonego w sprawie i niemogącego być przedmiotem oceny Sądu Najwyższego

na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. wynika, że Prokuratura w postępowaniu karnym rozpoczętym aktem oskarżenia przeciwko powodowi dążyła do wykazania domniemanej winy powoda różnymi środkami, których większość miała na celu wprowadzenie informacji bezprawnie pozyskanych z treści rozmowy telefonicznej, w której uczestniczył powód. Z tej przyczyny w toku postępowania nie sposób było ocenić, jaki będzie jego wynik, a z całą pewnością, jaki będzie zakres ewentualnej szkody poniesionej przez powoda. Dlatego przyjęcie przez sądy *meriti*, że początkiem biegu terminu przedawnienia w tej sprawie był dzień uprawomocnienia się wyroku uniewinniającego było uzasadnione stanem faktycznym sprawy oraz zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a w konsekwencji nie może uzasadniać przyjęcia skargi do rozpoznania jako oczywiście zasadnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.